

Η λούπα μιας χαρμολύπης

του Ταξιάρχη Κεραμέ

«Και δεν θα συλλογιέμαι παρά ένα κομμάτι από τον πατέρα κι ένα κομμάτι από τη θάλασσα -αυτά που μ' άφησαν- και την πόλη. Την πόλη που τη σάπισαν.»

Κ. Γώγου

Καύσωνας εκείνον το χειμώνα. Πολύ ζέστη. Πρώτα βέβαια πάγος, κρύο και χιονοστιβάδα ανελέητη. Όλοι καταριόντουσαν τον ουρανό και πολύ περισσότερο τους μετεωρολόγους που έως τότε ελάχιστες φορές έκαναν λάθη σε αυτά τα θέματα. Σπάνια. Μια φορά πριν εικοσικάτι χρόνια. Τώρα κύκλος. Κύκλος του χιονιού και της φωτιάς. Σταμάτησε για λίγο το κεφάλι με τρόπο κάπως ξαφνικό που όλοι ψαρώσαμε. Μάλλον θα ήμαστε χρόνια ψαρωμένοι διότι τόση οικειότητα με τα λέπια που φυτρώσαν στο κεφάλι μας δε συμβαίνει έτσι, στο πιτς φυτίλι. Μάλλον θα ήμαστε από χρόνια σε τούτη την κατάσταση (κι αυτό φάνηκε).

Τρεις λέξεις, Θα Τους Γαμήσουμε. Κι εγώ, από τη θλίψη της γιορτής στη γιορτή της θλίψης, συνομήλικος σκυταλοδρομέας στην αιμάτινη αρένα. Κάπου εκεί, στις διάρκειες και στις εντάσεις του Αθηναϊκού σχηματισμού, εκεί απλώνεται μπροστά σου ο ορίζοντας της ιδιόκτητης χοάνης μας που τα χωράει όλα, η βίαιη τοπογραφία των τιμεντένιων μανιταριών, ο χρόνος του μέσα χρόνου κι οι πληγές που ανοίξαν όταν ανταλλάζαμε τη νιότη μας με χάντρες και καθρεφτάκια. Κοβαλιτωμένοι τσέοι, απαθείς φιλελέδες (διασχίζουν κι η κολόνια των ίσων αποστάσεων να μένει για ώρα) κι οι ερωτικοί καυγάδες μυρμήγκια που ντρέπονται να υπάρχουν βουτηγμένοι στην άγνοια. Μονάχα τέτοιες νυχτιές κατάλαβα τα ποιήματα. Μαύρο πένθος τυλιγμένο σκοτάδι να πέφτει κεραυνός στην καλοστολισμένη μας αυλή, με τα γιορτινά πολύχρωμα καπελάκια και τις φανταχτερές γλαδιόλες, να καταστρέφει τη φιέστα και να αντηχεί μόνο πιτς. Και μετά; Φυτίλι.

Παρθένα πρωινά. Μόνο κλάμα και όρκοι εκδίκησης. Γιατί Λευτέρη Πούλιε με πονάς τόσο; Δρόμε-σάβανο του Γρηγόρη, του Σωτήρη, του Τάσου, του Μιχάλη, του Αλέξη. Όλοι φορέσαμε αυθόρμητα τις απορίες μας, τις δέσαμε έτσι που να μη φαίνεται το πρόσωπό μας. Μια δόση επανάληψης της απελπισίας που σόκαρε. Τρεμουλιαστό το μάτι που αντικρίζει για πρώτη φορά το πίσω μέρος της ιστορίας, ακόμα χειρότερα την πλάτη, τον σβέρκο και μια πατρίδα να μας ουρλιάζει σα δροσιά που περίμενε χρόνια το ξεραμένο χώμα.

Στις τεράστιες λεωφόρους, πλέον, ο απροσδόκητος τσαμπουκάς των πίσω θρανίων, τα κτίρια που έγιναν φουσκωμένοι ζαχαρωτοί λουκουμάδες κι ορμούνε μέσα οι πικραμένοι και τ' αποστειρωμένα σεντόνια μας τα λέκτισε περήφανα κι ανεπανόρθωτα εκείνη η ζωηρή φτυσιά στα μούτρα της κανονικότητας. Τσούρμο παράξενων ποντικών ξεπήδησε από τους υπονόμους στο πρώτο σφύριγμα του χειμωνιάτικου αέρα. Τόσο ωραία επικίνδυνο μπουλούκι που σκορπά δημιουργικό τρόπο σε όλα τα σοκάκια και στους περαστικούς (καλά που ήταν τόσα ποντίκια αυτά τα όμορφα χρόνια;) δεν ξανάδα από τότε, κι ορκίζομαι σε κάτι τρυπημένα λάβαρα που σηκώθηκαν ξανά και σε καρδερίνες κίτρινες που ενώ ασφυκτιούσαν ξανάνιωσαν κι έπιασαν πάλι το τραγούδι. Ταμπουρωθήκαμε φιλώντας χείλη από πρωτόγνωρες συντρόφισσες και πίνοντας λυρικές γουλιές απ' το εξεγερσιακό Isd του μέλλοντός μας. Όχι πια μπότες να στριμώχνουν κορμιά, όχι πια φλύαρες γραβάτες κρεμασμένες στις οθόνες (σας έτσουξε μανάρια μου στην κρατική), όχι πια σάβανα σ' έρμες

μανάδες.

Όμως κι εκείνες οι αλκυονίδες πέρασαν. Απομείναμε κάθε φορά που αρπαζόμαστε ο ένας από τον άλλο ή γονατίζουμε στις δυσκολίες να θυμόμαστε γυρεύοντας μόνιμα την Αλκυόνη και τις χάρες της. Τι μέρες κι εκείνες. Το ξέραμε πως θα διαρκέσουν για λίγο, δε λέω. Μι' αναλαμπή στις γιορτές των σχιζοφρενών μητροπολιτάνων. Έστω. Έκανε για μια φορά τρομερή ζέστη. Σκέτος καύσωνας εκείνον το χειμώνα. Ο δρόμος άνοιξε ξανά. Και τον περπατάμε. Μην το ξεχάσετε ούτε στιγμή κουφάλες: το μερικό φθείρεται μαχόμενο*.

*Χέγκελ, στο «In girum imus nocte et consumimur igni» του Ντεμπόρ